

Nie ma możliwości spłaty długu, kiedy wszystkie pieniądze tworzone są jako dług

Bardzo ważne jest to, żeby zrozumieć, że całkowity dług nie może być nigdy spłacony, ponieważ reprezentuje on pieniądze, które nie istnieją. Louis Even wyjaśnił to tak znakomicie i prosto w swoim opowiadaniu Wyspa rozbitków.

W nim to Marcin udziela pożyczki oprocentowanej na 8%, ale jakakolwiek stopa – nawet 1% – powoduje niemożliwość spłacenia całej pożyczki, kapitału i odsetek. Załóżmy, że pięciu rozbitków na wyspie postanawia pożyczyć od Marcina 100 dolarów na 6%. Na końcu roku muszą oni zapłacić Marcinowi odsetki 6%, innymi słowy, 6 dolarów. 100 minus 6 = 94, więc 94 dolary pozostały na wyspie w obiegu. Lecz studolarowy dług pozostaje. 100-dolarowa pożyczka przechodzi na następny rok i następne 6 dolarów odsetek trzeba zapłacić na końcu drugiego roku. 94 minus 6 pozostawia w obiegu 88 dolarów. Jeśli będą oni kontynuowali spłatę 6 dolarów odsetek każdego roku, to po siedemnastu latach na wyspie nie będzie żadnych pieniędzy w obiegu. Lecz dług wciąż będzie wynosił 100 dolarów, a Marcin będzie upoważniony do zajęcia wszystkich nieruchomości należących do mieszkańców wyspy. Na wyspie wzrosła produkcja, ale nie wzrosła podaż pieniądza. Bankier nie chce jednak produktów, ale pieniędzy. Mieszkańcy wyspy produkowali dobra, ale nie pieniądze. Tylko bankier ma prawo do tworzenia pieniędzy. Zatem wydaje się, że nasza piątka nie była roztropna, płacąc odsetki co roku. Nawet pożyczka odsetek nie rozwiąże niczego, ale opóźni tylko ostateczne bankructwo.

Założmy, że na końcu pierwszego roku pięciu rozbitków postanawia nie płacić odsetek, ale pożyczyć na nie pieniądze od Marcina, zwiększając w ten sposób kapitał pożyczki do 106 dolarów. „Nie ma problemu”, mówi Marcin, „odsetki od dodatkowych 6 dolarów wynoszą tylko 36 centów; to jest nic w porównaniu do całej pożyczki 106 dolarów!”. Tak więc dług na końcu drugiego roku wynosi: 106 dolarów plus odsetki 6% od 106, czyli 6,36 dolara, co daje całkowity dług 112,36 dolara po dwóch latach. Na końcu piątego roku dług wynosi 133,82 dolara, a odsetki – 7,57 dolara. „Nie jest tak źle”, myśli nasza piątka, „odsetki wzrosły tylko o 1,57 dolara w ciągu pięciu lat. Możemy sobie z tym poradzić”. Ale po 50 latach sytuacja jest całkiem inna. Dług wynosi 1842,02 dolara, a odsetki od niego – 104,26 dolara. Dług nigdy nie może zostać spłacony pieniędzmi, które istnieją w obiegu, nawet na końcu pierwszego roku: w obiegu jest tylko 100 dolarów, a dług wynosi 106 dolarów. Po pięćdziesięciu latach wszystkie pieniądze w obiegu (100 dolarów) nie spłacą nawet odsetek od długu, które wyniosą

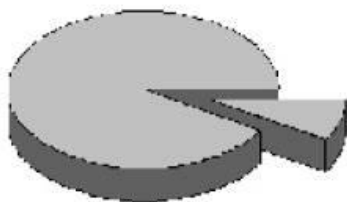
104,26 dolara. Bankier żąda spłaty nie tylko kapitału, który stworzył i odsetek, których nie stworzył, ale także tych, których nie stworzył nikt inny. Ponieważ niemożliwa jest spłata pieniędzy, które nie istnieją, długi muszą narastać. Dług publiczny powstaje z pieniędzy, które nie istnieją i które nigdy nie były stworzone, ale które rządy mimo to zobowiązały się spłacić, nawet jeśli ludzie będą umierali z tego powodu. Nagły wzrost długu po pewnej określonej ilości lat można wyjaśnić efektem tego, co nazywa się procentem składanym. W przeciwieństwie do procentu prostego, który płaci się tylko od oryginalnego pożyczonego kapitału, procent składany płaci się od kwoty głównej plus narosłej kwoty niespłaconych odsetek.

Długi wszystkich krajów podążają tym samym wzorem i wzrastają w ten sam sposób. Dług publiczny Kanady na przykład wynosił tylko 3 miliardy dolarów w 1920 r., a 4 miliardy w 1942 r., ale podskoczył do 13 miliardów dolarów w 1947 r. (po II wojnie światowej). W 1975 r. wynosił 24 miliardy, ale wzrósł prawie dziesięciokrotnie w 1986 r., osiągając kwotę 224 miliardów dolarów. Dziś wynosi on ponad 560 miliardów.

Dług federalny jest tylko szczytem góry lodowej: rząd federalny nie jest jedynym, który zaciąga pożyczki w Kanadzie; są tu także prowincje, korporacje i osoby indywidualne. Jest to właśnie tak jak na wyspie: jeden z pięciu ludzi może być zdolny

Dług kanadyjski 1867-1992 – \$423 miliardy

386 miliardów dolarów lub 91,25% długu stanowi procent składany (10,43 razy wielkość użytecznych wydatków)

Rzeczywiste wydatki na dobra i usługi: 37 miliardów dolarów lub 8,75%

Efekt procentu składanego

W swoim raporcie z listopada 1993 r. Główny Auditor Kanady obliczył, że z 423 miliardów dolarów długu netto narosłych od czasu Konfederacji (1867 r.) do roku 1992 tylko 37 miliardów zostało użyte na uzupełnienie niedoborów w programie wydatków. Pozostałe 386 miliardów pokryło koszty pożyczania tych 37 miliardów. Innymi słowy, 91% długu składało się z kosztów odsetek, podczas gdy rząd wydał tylko 37 miliardów (8,75% długu) na faktyczne dobra i usługi.

do spłacenia swojej pożyczki, ale nie pięciu na raz. Jeśli rząd federalny radzi sobie ze zmniejszaniem swojego długu, to tylko kosztem innych pożyczkobiorców – prowincji i miejskich władz samorządowych. W obecnym zadłużającym systemie finansowym, gdyby dług miał zostać spłacony bankierom, w obiegu nie zostałyby żadne pieniądze, co stworzyłoby depresję nieskończenie gorszą niż jakakolwiek w przeszłości. Pan Gilbert Vik z Cathalmet w stanie Waszyngton (USA) napisał kilka lat temu ten bardzo interesujący list: „Na każdą osobę w naszym kraju przypada 20,000 dolarów istniejącego pieniądza. Brzmi to nieźle! Ale przypada też 64,000 dolarów długu! Przeznacz swoje 20,000 na spłatę długu i pieniądze te przestaną istnieć, pozostawiając cię bez grosza i z 44,000 dolarów długu. Masz dwie możliwości: albo stracić swój majątek, albo pożyczyć więcej pieniędzy, żeby próbować spłacać pożyczkę. W ten sposób jednak zaciągasz kolejny dług! Ponieważ sama metoda tworzenia pieniędzy jest przyczyną stale rosnącego długu, naprawa problemu nie jest możliwa przy użyciu żadnej metody, która ma do czynienia z pieniędzmi po tym, jak zostały one stworzone. Nie rozwiąże tego cięższa praca. Nie rozwiąże tego praca po godzinach. Nie rozwiąże tego praca każdego członka rodziny. Nie rozwiążą tego podwyżki lub obniżki płac. Nie rozwiąże tego pełne zatrudnienie. Nie rozwiążą tego niższe wydatki. Nie rozwiążą tego wyższe wydatki. (Listę tę można ciągnąć dalej...) Jedyną rzeczą, która rozwiąże ten problem jest rzeczą, która jest otoczona najwyższą czcią w mediach, w edukacji, polityce i, tak, nawet w naszych kręgach społecznych. Jedyną rzeczą, która rozwiąże ten problem jest pozbawienie prywatnych korporacji (banków) ich władzy tworzenia pieniędzy jako długu z odsetkami i zaadoptowanie metody tworzenia pieniędzy, za pomocą której Ministerstwo Skarbu Państwa będzie je tworzyć jako kredyt bez odsetek! Ta kwestia jest kwestią zasadniczą dla finansowej przyszłości naszego narodu i świata! To szykanowanie jest praktykowane na całym świecie! Musimy przewrócić okopany od stuleci finansowy establishment do góry nogami. Czytajcie na ten temat. Studiujcie to. Zrozumcie to. Rozmawiajcie o tym. Potem wywołajcie burzę!”. Najlepszym sposobem zrealizowania tego wszystkiego jest prenumerata MICHAELA przez znajomych i osoby z otoczenia naszych Czytelników!

*Obecne zadłużenie Amerykanów wynosi 145 000 dolarów na osobę.

Alain Pilote

www.michael.org.pl

<http://michaeljournal.org/Michael-polish-2010-oct-nov-dec-p-15.pdf>

wydruk: www.prorocykatolik.pl